

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 28 mei 2019 met nummer RvVb-A-1819-1041
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0685-A

Verzoekende partij	het college van burgemeester en schepenen van de stad HALLE vertegenwoordigd door advocaat Thomas EYSKENS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Bisschoffsheimlaan 33
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkommende partijen	1. de heer Ivo BRISAERT 2. mevrouw Lien VANOOST vertegenwoordigd door advocaat John TOURY, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1800 Vilvoorde, Jean Baptiste Nowélei 13

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 22 mei 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 16 maart 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkommende partijen tegen de beslissing van de verzoekende partij van 25 november 2016 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de bvba LUST-VUERINGS een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de “regularisatie en afwijking van een bestaande kraanconstructie en afwijking voor groenzone voor koeren en hovingen” op het perceel gelegen te 1502 Halle, Bergensesteenweg 541, met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie F, nummer 143R10.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 19 september 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partijen met een beschikking van 19 februari 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 18 september 2018.

Advocaat Thomas EYSKENS, die voor de verzoekende partij verschijnt, en advocaat John TOURY, die voor de tussenkomende partijen verschijnt, zijn gehoord.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De bvba LUST-VUERINGS (vervolgens: de aanvrager) exploiteert een steenkappersbedrijf aan de Bergensesteenweg 541 te Halle. Het bedrijfsterrein ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse', vastgesteld met een koninklijk besluit van 7 maart 1977, in woongebied.

Het ligt ook binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg nummer 36 'Lembeek-Dorp', definitief vastgesteld bij besluit van de gemeenteraad van de stad Halle van 14 september 2004 en goedgekeurd met een ministerieel besluit van 5 april 2005 (vervolgens: het BPA), meer bepaald in de zone voor achteruitbouw, de zone voor gesloten bebouwing en de zone voor koeren en hovingen.

De aanvrager dient op 6 september 2016 bij de verzoekende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "de regularisatie en afwijking van een bestaande kraanconstructie en afwijking voor groenzone voor koeren en hovingen" op voornoemd terrein.

De aanvraag strekt tot de regularisatie van een kraanconstructie, meer bepaald een rolbrug, met een lengte van twintig meter, een breedte van 11,40 meter en een hoogte van zeven meter. De te regulariseren rolbrug bevindt zich volgens het BPA in de zone voor koeren en hovingen. Daarnaast beoogt de aanvraag, in afwijking van de voorschriften van het BPA voor de betrokken zone, een groen/terreinindex van 21% in plaats van 30% te realiseren.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 19 september 2016 tot en met 18 oktober 2016 gehouden wordt, dienen de tussenkomende partijen een bezwaarschrift in.

De verzoekende partij verleent op 25 november 2016 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager. Zij motiveert:

“ ...

In 2012 werd met vergunning BH/2012/170 een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor de bouw van een nieuwe loods en de regularisatie van een bestaande loods met bijhorende verhardingen en groenvoorzieningen. Dit betreft een bestaande vergunde toestand en is verenigbaar met de planologische voorschriften. Zowel het gewestplan als het BPA voorzien in de mogelijkheid tot het integreren van ambachtelijke activiteiten in zoverre verenigbaar met de omgeving. In 2012 werd beoordeeld dat in dit geval het bedrijf verenigbaar was met de omgeving.

Voor de activiteit werd op 16 december 2011 door het college van burgemeester en schepenen akte genomen van een melding klasse 3. Bijgevolg zijn de algemene en sectorale voorwaarden hierop van toepassing. Er kan gesteld dat mits men deze voorwaarden strikt volgt de hinder van de activiteit tot een aanvaardbaar niveau wordt gereduceerd.

Voorliggende aanvraag betreft de regularisatie van de geplaatste kraanconstructie plus de regularisatie van bijkomende verharding onder deze kraanconstructie. Een dergelijke constructie maakt dat de terreinen eronder mee opgenomen worden in de bedrijfsactiviteit en dus logischerwijze worden verhard. Door deze verharding verkleint de G/T-index van de zone voor koeren en hovingen tot 0,22 terwijl het BPA een index van 0,3 oplegt.

De kraanconstructie betreft een nieuw element dat inderdaad voor de aanpalenden een visuele veroorzaakt. Ook de bijkomende verharding waardoor gans de buitenzone tussen woning en werkplaatsen een open lucht werkplaats wordt zorgt ervoor dat er voor de aanpalende burens een zekere hinder kan ontstaan. Anderzijds dient wel geoordeeld worden dat dergelijke kraanconstructie inherent is aan de vergunde activiteit.

Ten einde de hinder te beperken en het BPA naar G/T-index te respecteren kan de G/T-index niet lager zijn dan de in het BPA voorziene 0,3. In die zin dient er langsheen de linkerperceelsgrens een groenzone te blijven tot op drie meter van de linkerperceelsgrens. Ook het hefelement dient zich steeds op 3 meter van de linkerbuur te bevinden - hier dient op die afstand een stop geplaatst.

Met deze groenzones wordt bedoeld de zone tegen linker- en achterste perceelsgrens en tegen de rechterperceelsgrens. De alternatieve groenzone in de voortuin kan wel aanvaard worden. Ten einde grotere zekerheid te hebben dat deze groenzones ook effectief zullen uitgevoerd worden dient er net als in 2012 een waarborg te worden opgelegd. Een verdubbeling van het waarborgbedrag is gerechtvaardigd gezien de groenvoorziening tot op heden niet werd uitgevoerd.

De afwijking voor de kraanconstructie kan mits het respecteren van de gestelde voorwaarden aanvaard worden. De gevraagde afwijking voor de G/T-index kan niet aanvaard worden gezien deze een te grote impact heeft op de naastliggende tuin - een G/T-index van 0.3 dient gerespecteerd.

Door het opleggen van deze voorwaarden kadert de regularisatie in de in 2012 vergunde toestand en de doelstelling van het BPA en wordt de hinder voor de aanpalenden tot een aanvaardbaar niveau beperkt.

...

Tegen die beslissing tekenen onder meer de tussenkomende partijen op 24 december 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag van 3 maart 2017 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 16 maart 2017 beslist de verwerende partij op 16 maart 2017 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert:

“ ...

a) Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (...) legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. Het betrokken goed is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. De voorliggende aanvraag voorziet daarnaast in de oprichting van een constructie zonder toename van de bebouwde oppervlakte. De aanvraag valt dan ook niet onder de toepassing van de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater stedenbouwkundige verordeningen inzake afkoppeling van het hemelwater.

De provinciale stedenbouwkundige verordening met betrekking tot verhardingen is wel van toepassing. De aanvraag geeft echter geen duidelijkheid over de verhardingen op het terrein die al in eerdere vergunningen zouden bekomen zijn, zodat niet duidelijk is welk deel afgekoppeld dient te worden. Evenmin is duidelijk dat de uit te breken verhardingen al dan niet vergund zouden zijn. Op de luchtfoto's is af te lezen dat minstens nog tussen 2007 en 2009 achteraan op het perceel een aanzienlijk deel bijkomende verharding ontstond.

In elk geval is bij het dossier niet aangegeven hoe er aan de verordening zal worden gevolg gegeven. In deze omstandigheden kan niet uitgesloten worden dat een schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding en is niet voldaan aan de watertoets.

b) Het goed maakt geen deel uit van een goedgekeurde niet vervallen verkaveling of binnen de grenzen van ruimtelijk uitvoeringsplan. Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een woongebied. Het goed is daarnaast gelegen binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg 'Lembeek-Dorp', goedgekeurd bij M.B. van 5 april 2005. Het goed is gelegen binnen de achteruitbouwzone (art. 16), zone voor gesloten bebouwing (art. 8) en zone voor koeren en hovingen (art. 18). De kraanconstructie bevindt zich tegen de rand van de zone voor hoofdgebouwen in de zone voor koeren en hovingen. Hier gelden de volgende voorschriften:

(...)

De bebouwing op de site valt onder de toegelaten 'werkplaatsen'. De bestemming van de zone is vertaald in een opsomming van de toelaatbare constructies in deze strook. Deze opsomming is limitatief op te vatten, zodat een kraanconstructie hier niet onder valt en strijdig is met de voorschriften van het BPA. Het uitgangspunt van de beroeper dat de oppervlaktebepalingen van 'kleinhandel' moeten worden nageleefd, kan niet worden bijgetreden. In zoverre er ook verkoop is op het perceel, gaat het om de producten van de hoofdactiviteit op het perceel, zijnde steenkapperij, wat onmiskenbaar onder ambacht valt.

Daarnaast zijn er voorschriften inzake de inplanting van de gebouwen en nog 'overige bepalingen'. Gezien de kraanconstructie geen 'gebouw' betreft kunnen de inplantingsvoorschriften niet worden toegepast. De overige bepalingen gaan ook over de bebouwing en bijkomend over bedrijfsgebouwen die niet voldoen aan het BPA. Voor dergelijke gebouwen wordt vooropgesteld dat ze bij verbouwing of herbouw moeten worden aangepast worden aan het BPA. Er wordt gesteld dat 'waar mogelijk' de voorschriften dienen worden toegepast. Verder wordt een groen/terreinindex van 0.3 opgelegd, gemeten over de totale oppervlakte voor koeren en hovingen. Hieraan is niet voldaan, de beroeper stelt nieuw groen voor naast en achter de loods, maar onvoldoende. Er blijft een strijdigheid met het BPA, met een voorgestelde groen/terreinindex van 0.22. De gemeente kwam hier met een voorwaarde tot vergroting van de strook aan tegemoet.

c) Gezien de planologische strijdigheid ging de gemeente inzake de kraanconstructie over tot het geven van een afwijking op basis van het art. 4.4.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Het art. 4.4.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt het volgende:

(...)

Hier dient gesteld te worden dat de kraanconstructie geen afwijking vormt op de afmeting van de toegelaten constructies of inzake dakvorm of gebruikte materialen. Het BPA laat uitsluitend gebouwen toe van een bepaalde aard en dit is ondergebracht onder een bestemmingsvoorschrift.

Aldus wordt betracht een afwijking op de bestemmingsvoorschriften te bekomen en iets anders dan 'hovingen', 'koeren' of 'bijgebouwen' te bekomen. Dit gaat de mogelijkheid tot afwijken volgens art. 4.4.1. te buiten.

Bijkomend dient gesteld te worden dat het bezwaarlijk over een 'beperkte' afwijking gaat. De betrokken constructie druist ook in tegen andere principes binnen het BPA inzake de afstanden tot perceelsgrenzen en de hoogtes van de gebouwen. Hoewel ze niet binnen het toepassingsgebied vallen van dit voorschrift heeft de kraan een schaal en inplanting die erg bepalend is voor de inrichting van het perceel en die daarbij een deel van de bedrijfsactiviteit in open lucht ondersteunt en de verhardingen meer maken dan 'koeren'. De verhardingen worden aangewend als stapelplaats en bedrijfsvloer.

d) De aanvraag is ook om reden van de goede ruimtelijke ordening niet toelaatbaar. Het is niet omdat er ambachtelijke bedrijven mogelijk zijn in de zone en in dit kader al constructies werden vergund dat het bedrijf ongebreideld ter plaatse kan groeien, mits bijkomende verharding en stapeling. De activiteit overschrijdt overduidelijk de draagkracht van het perceel en van de omgeving. De hele achteruitbouwstrook, het grootste gedeelte van de strook voor hoofdgebouw alsook de strook voor koeren en hovingen is tot tegen de

perceelsgrenzen verhard of bebouwd. De vergunde toestand hiervan is niet duidelijk. De gemeente brengt geen vergunningen bij behalve die van 2012 en deze vermeldt geen verhardingen, evenmin is duidelijk of deze al allemaal aanwezig waren voor de inwerkingtreding van het gewestplan.

De groen/terreinindex is herleid naar nul. Het is niet realistisch om mits een voorwaarde op te leggen dat 30% van de zone voor koeren en hovingen terug een groenbestemming krijgt, ook al stelt de aanvrager al 21% voor. Op dit moment wordt al met ruimte gewoekerd op het perceel. Dit zou inhouden dat een inkrimping van het bedrijf wordt vooropgesteld, waarmee het toelaten van de kraanconstructie en het verder verankeren van het bedrijf op deze plaats in conflict is. Bovendien zou het instemmen met de gewijzigde index ook een instemming inhouden met de verhardingen die behouden blijven en waarvan de vergunningstoestand onzeker is. Het bedrijf is historisch gegroeid en in die zin had een reductie van de bedrijvigheid al opgelegd kunnen worden bij de eerdere oprichting van de loodsen. Een eerdere voorwaarde om een groenstrook aan te leggen werd niet nageleefd. Het bedrijf overstijgt de draagkracht van dit perceel van ca. 11a 36ca groot. Het feit dat eerder al een vergunning is verleend vermag niet dat deze toestand nog mag verzaamd worden.

Ook voor wat het straatbeeld betreft is de constructie bijzonder storend. Ook hier wordt ingedruist tegen het opzet van het BPA zonder dat er een directe strijdigheid is. Het BPA bepaalt dat geen bijgebouwen worden mogen opgericht zonder hoofdgebouw. Dit heeft een duidelijke achterliggende ruimtelijke reden die erop neerkomt dat geen gaten in het straatbeeld mogen ontstaan die doorzicht geven op bijgebouwen die eerder zouden ontstaan. Strikt genomen is hier wel voldaan aan het voorschrift, gezien er aan de straat een woning werd opgericht, maar het goed ontstond vermoedelijk uit een samenvoeging van percelen waarbij er nu nog steeds een opening van ca. 10m in de straatwand is met een wachtgevel op de rechter perceelsgrens. Hier wordt dus alsnog bekomen wat het BPA heeft trachten tegen te gaan en wat uit het standpunt van een goede ruimtelijke ordening niet aanvaardbaar is.

Daarnaast dient gesteld te worden dat de voorgestelde ordening de normale functionaliteit van de achterliggende strook als tuinstrook hindert. Door de totale terreininname met de bedrijfsactiviteiten die deels in open lucht plaatsvinden is een situatie gecreëerd die zich niet inpast in de omgeving. Zowel de eerste 15 woningen meer naar het noorden als de 25 woningen naar het zuiden zijn opgericht op smallere percelen zonder bedrijfsactiviteiten in de tuinstrook en dus 'gangbaar' ingericht, deels met garages vanaf de achterliggende Heerstraat. De betrokken tuinstrook heeft dus zijn gewone tuinfunctie kunnen behouden. Ook al laat het BPA dan wel werkplaatsen toe, in combinatie met de inname van alle overige stroken op het perceel ontstaat een bedrijvigheid die (...) niet inpasbaar is in dit woonweefsel.

De aanvraag voldoet dus evenmin aan het voorschrift van het BPA dat de voorzieningen dienen in te passen binnen het rustig karakter van de omgeving en geen hinder mogen vormen t.o.v. het wonen. De beweging van de kraan beperken tot op 3m van de perceelsgrens en onder de kraan nog een bijkomende strook groen creëren, zoals de gemeente oplegde kan hieraan onvoldoende verhelpen en laat niet toe het bedrijf naar

behoren te integreren in deze woonomgeving. Het is duidelijk dat het BPA tot op een bepaalde hoogte heeft willen faciliteren dat de bestaande ambachtelijke activiteit die er al was mogelijk zou blijven op het perceel, maar dit onder een meer beperkte vorm inzake de terreininname en intensiteit van de ontplooidde activiteiten. Een aanpassing van het BPA dringt zich op wanneer bedrijvigheid met een intensiever gebruik van het perceel en een grotere weerslag op de omgeving hier nog steeds als verweefbaar met het wonen wordt geacht.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig ingediend is. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Een eerste middel neemt de verzoekende partij uit de schending van artikel 4.7.23, §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (vervolgens: de Motiveringswet), en uit het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt:

“ ...

15. Uit de bestreden akte blijkt dat er twee administratieve beroepen zijn ingesteld, welke allebei ontvankelijk worden bevonden, nl. :

- een administratief beroep namens de heer en mevrouw BRISAERT-VANOOST (Bergensesteenweg nr. 539)*

Dit beroep is luidens de bestreden akte gedateerd op (zaterdag) 24 december 2016 en is dezelfde dag op de post afgegeven. Het beroep zou op (maandag) 2 januari 2017 zijn “ontvangen” op het provinciebestuur.

- *een administratief beroep namens de mevrouw SEGHERS (Bergensesteenweg nr. 547) en mevrouw FEURAGE (Bergensesteenweg nr. 545).*

Dit beroep is luidens de bestreden akte gedateerd op (maandag) 26 december 2016 en is op (dinsdag) 27 december 2016 op de post afgegeven. Het beroep zou op (dinsdag) 3 januari 2017 zijn “ontvangen” op het provinciebestuur.

De bestreden beslissing zelf wordt genomen op 16 maart 2017.

16. Uit het voorgaande blijkt dat, indien de Deputatie op 16 maart 2017 tijdig zou hebben beslist, de beslissingstermijn een aanvang moet hebben genomen op (zondag) 1 januari 2017, of later.

De bestreden akte laat echter niet toe om te bepalen wanneer “de dag na deze van de betekening van het beroep” precies moet worden gesitueerd. Het loutere gegeven dat het beroep zou zijn “ontvangen” op een bepaalde datum, geeft daarover immers geen uitsluitel. Enkel om deze reden is de bestreden akte niet afdoende gemotiveerd, omdat de motiveringsplicht op dit punt een hoge graad van precisie vereist (minstens een graad van precisie die het het College mogelijk maakt om, louter op grond van de lezing van de motivering, met zekerheid uit te maken of de beslissingstermijn is gerespecteerd, of niet), waaraan de Deputatie voorbijgaat.

Dit geldt des te meer nu de beroepsakten op de post zijn gedaan op (zaterdag) 24 december 2016 resp. (dinsdag) 27 december 2016, en dus ruim vóór de peildatum van 1 januari 2017. Indien de beroepsakten op de post gedaan zijn op (zaterdag) 24 resp. (dinsdag) 27 december 2016 is het geheel onaannemelijk dat deze aangetekende zendingen voor het eerst op maandag 2 januari 2017 resp. dinsdag 3 januari 2017 zijn aangeboden op het provinciehuis. Afhankelijk van het gekozen frankeertarief (Prior of Non Prior) garandeert De Post immers dat de zending de volgende dag (Prior) of 2 dagen later (Non Prior) wordt afgeleverd bij de geadresseerde. Toegepast op de voorliggende casus is het dan ook uitgesloten dat de beroepsakten voor het eerst op maandag 2 januari 2017 resp. dinsdag 3 januari 2017 zijn aangeboden op het provinciehuis. Minstens steunt de bestreden akte op materieel onjuiste motieven.

Uit niets blijkt dat de Deputatie uitspraak heeft gedaan binnen de vervaltermijn, waarvan de aanvang moet worden berekend op grond van de dag van de daadwerkelijke betekening van het beroep. Aldus heeft de Deputatie op dit punt geen zorgvuldig onderzoek aan het dossier besteed en mist de bestreden akte ook materiële motivering. Bovendien wijst alles erop dat de Deputatie in strijd met de vervaltermijn van 75 dagen heeft beslist, en dus in werkelijkheid op 16 maart 2017 enkel nog had kunnen vaststellen dat het administratief beroep krachtens het decreet moet worden geacht te zijn verworpen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

Artikel 4.7.23, §2 VCRO bepaalt het volgende:

(...)

Welnu, in casu hebben zowel de heer en mevrouw Brisaert-Vanoost, als mevrouw Seghers en mevrouw Feurage, in hun beroepschrift gevraagd om door verwerende partij te worden gehoord in het kader van de behandeling van hun administratief beroep (zie administratief dossier, deel III).

Deze hoorzitting heeft op 16 maart 2017 plaatsgevonden.

Overeenkomstig bovenvermeld artikel 4.7.23, §2 VCRO, werd de vervaltermijn van 75 dagen om te beslissen over beide administratieve beroepen dan ook verlengd tot 105 dagen.

Ontegensprekelijk heeft verwerende partij de bestreden beslissing dan ook tijdig genomen. De administratieve beroepen dateren immers van resp. 24 en 27 december 2016, zodat de vervaltermijn van 105 dagen nog geenszins was verstreken op 16 maart 2017.

Van enige schending van art. 4.7.23, §2 VCRO, en/of van het materiële en/of formele motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en/of van het redelijkheidsbeginsel kan er in casu derhalve geen sprake zijn.

De bestreden beslissing schendt geenszins de aangegeven bepalingen en/of algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

...”

3.

De tussenkomende partijen repliceren:

“ ...

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de stad Halle een volstrekt verkeerde toepassing maakt van artikel 4.7.23, §2 VCRO en – al dan niet opzettelijk – slechts de helft van de voormelde bepaling citeert. Zo stelt artikel 4.7.23, §2 VCRO zoals dit van toepassing was op het ogenblik van de behandeling van het beroep van verzoekers tot tussenkomst als volgt:

(...)

In casu werd er een hoorzitting georganiseerd op 16 maart 2017 zodat toepassing werd gemaakt van het mondelinge hoorrecht. De stad Halle kan bezwaarlijk betwisten hiervan niet op de hoogte te zijn geweest nu zij én van de hoorzitting een uitnodiging heeft ontvangen, én van de hoorzitting melding wordt gemaakt in de beslissing dd 16 maart 2017.

Als dusdanig is er geen sprake van een vervaltermijn van 75 dagen maar wel van een vervaltermijn van 105 dagen.

Gelet op de vervalttermijn van 105 dagen die in casu op grond van artikel 4.7.23, §2 VCRO van toepassing is, heeft de Deputatie weldegelijk tijdig een beslissing genomen.

Noch van enige schending van artikel 4.7.23, §2 VCRO, noch van schending van het motiveringsbeginsel of de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet kan in casu sprake zijn nu – zelfs in het geval dat de argumentatie van verzoekers zou worden gevolgd en het beroep van 24 december 2016, rekening houdende met de Kerstdag, op 26 december 2016 het provinciebestuur aangekomen zou zijn – een eenvoudige telling onmiddellijk aantoonde dat de Deputatie tijdig heeft beslist. Namelijk bij ontvangst op 26 december 2016 zou de termijn van 105 dagen een aanvang genomen hebben op 27 december 2016, om af te lopen op 10 april 2017. Als dusdanig was 10 april 2017 de laatste dag waarop de Deputatie in overeenstemming met artikel 4.7.23, §2 VCRO een beslissing diende te nemen.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO luidt als volgt:

“ ...

§2. De deputatie neemt haar beslissing binnen een vervalttermijn van vijfenzeventig dagen, die ingaat de dag na deze van de betekening van het beroep. Deze vervalttermijn wordt verlengd tot honderdvijf dagen, als over de aanvraag in graad van beroep nog een openbaar onderzoek moet worden gevoerd of indien toepassing wordt gemaakt van het mondelinge of schriftelijke hoorrecht, vermeld in § 1, eerste lid. De vervalttermijn wordt verlengd tot honderdvijftig dagen als het aangevraagde wegeniswerken omvat en de provinciegouverneur gebruikmaakt van de mogelijkheid om de gemeenteraad samen te roepen overeenkomstig artikel 4.2.25, tweede lid.

...”

Artikel 4.7.24 VCRO bepaalt dat de deputatie beroepen tegen dezelfde beslissing verplicht samenvoegt. In geval van samenvoeging gaat de toepasselijke vervalttermijn, vermeld in artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO, in de dag na die van betekening van het laatst ingestelde beroep.

2.

Uit het dossier blijkt dat de tussenkomenende partijen met een aangetekende brief van 24 december 2016 administratief beroep bij de verwerende partij tegen de beslissing van 25 november 2016 van de verzoekende partij ingesteld hebben.

Een tweede administratief derden-beroep werd met een aangetekende brief van 27 december 2016 ingediend. Op grond van artikel 4.7.24 VCRO is dat beroep bepalend voor de ingang van de beslissingstermijn van de verwerende partij.

Uit het dossier blijkt voorts dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft na op verzoek van de beroepsindieners op 16 maart 2017 een hoorzitting te hebben gehouden. Anders

dan de verzoekende partij voorhoudt, bedraagt de vervaltermijn dus geen 75 dagen maar 105 dagen.

De betekening van het tweede administratief beroep moet worden geacht op 28 december 2016 te hebben plaatsgevonden, zodat de beslissingstermijn op 29 december 2016 ingegaan is en de laatste dag van de beslissingstermijn 12 april 2017 was. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing dus tijdig genomen. In het licht van die onweerlegbare vaststelling ontbeert de verzoekende partij het belang bij de beweerde tekortkomingen. De bestreden beslissing vermeldt overigens de datum van de aangetekende zendingen van de beroepschriften en dat de partijen van hun hoorrecht gebruik gemaakt hebben. Wat de verzoekende partij nog meer had moeten weten om zich van de tijdigheid van de bestreden beslissing te vergewissen, is niet duidelijk.

3.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Een tweede middel neemt de verzoekende partij uit de schending van de artikelen 4.3.1, §2, 3° en 4.4.1, §1 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, en van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt:

“ ...

18. In dit middel overloopt verzoekende partij de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Hierbij toont zij aan dat de bestreden akte op onwettige motieven steunt, maar ook in strijd met de verder in het middel toegelichte rechtsgronden.

19. De Deputatie stelt wat volgt :

- In de volgens het BPA vastgestelde zone voor koeren en hovingen betreffen de opgesomde constructies de toegelaten bestemmingen. Een kraanconstructie valt niet onder deze opsomming onder te brengen en komt dus in strijd met het BPA. Van een bestemmingsvoorschrift kan geen afwijking toegelaten worden.*

Overeenkomstig artikel 4.4.1, § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening geldt de volgende bepaling als afwijkingsmogelijkheid:

(...)

Volgens art. 18.1. is de zone voor koeren en hovingen o.m. bestemd voor “werkplaatsen”. Het BPA definieert het begrip “werkplaatsen” niet zelf, zodat het in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen. Het woordenboek Vandale hanteert de volgende definitie : “plaats waar gewerkt wordt, m.n. ambachtelijk”.

De rolbrug, opgericht op zes steunpunten, en (deels) gelegen op een betonverharding, zijn constitutieve elementen van een werkplaats, althans in de mate dat de betrokken werkplaats gericht is op het (door de deputatie onbetwist) ambachtelijk bewerken van natuursteen. Daarom overweegt de Deputatie verder in haar besluit ook terecht : “De verhardingen worden aangewend als stapelplaats en bedrijfsvloer”. Welnu, in de sector van het bewerken van natuursteen, veronderstelt dit ook de aanwezigheid van een rolbrug, zoals er trouwens sinds 1948 reeds één aanwezig was, zoals de aanvrager ook op de hoorzitting voor de Deputatie heeft gesteld. Waar er sprake is van een stapelplaats, is er ook nood aan een rolbrug.

De rolbrug op zes steunpunten wijkt dan ook niet af van het bestemmingsvoorschrift.

De bestreden beslissing steunt op een onjuiste beoordeling van de aangevraagde rolbrug en op een verkeerde lezing van het betrokken bestemmingsvoorschrift van het BPA. Zodoende komt het bestreden besluit ook in strijd met art. 4.4.1., § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Dit geldt des te meer nu het College, in graad van de in eerste administratieve aanleg genomen beslissing, reeds zelf heeft aangegeven dat de rolbrug inherent is aan het bestaand ambachtelijk bedrijf en in zijn beslissing uitgaat van de overeenstemming van de rolbrug met het begrip “werkplaats”, en dus met het betrokken bestemmingsvoorschrift.

Daarbij moet ook nog worden bedacht dat het betrokken BPA, en in het bijzonder het betrokken stedenbouwkundig voorschrift voor koeren en hovingen inderdaad, zoals de Deputatie terecht aanneemt, is opgesteld met het oog op het behoud van het zone-eigen karakter van de betrokken uitbating van de bestaande steenhouwerij.

Dit blijkt ook onmiskenbaar uit het feit dat het bestemmingsvoorschrift van art. 18.1 uitdrukkelijk allerhande bedrijvigheidsbestemmingen in de zone voor koeren en hovingen toelaat en deze bedrijvigheidsbestemmingen op voet van gelijkheid met de bestemmingen van “open koeren en hovingen” plaatst. Het woordgebruik “alsmede” in het voorschrift wijst immers op een zuivere nevensgeschiktheid van de in het stedenbouwkundig voorschrift opgesomde bestemmingen. Volgens Vandale betekent “alsmede” immers “en ook; = benevens”.

20. De Deputatie stelt wat volgt :

- Het gaat niet om een beperkte afwijking. Zelfs al gelden de inplantingsvoorschriften voor de gebouwen niet voor een kraanconstructie, nl. omdat een kraanconstructie geen gebouw is, heeft de kraan een schaal en een inplanting die erg bepalend zijn, een deel van de bedrijfsactiviteiten in open lucht ondersteunen en méér maken dan koeren. “De verhardingen worden aangewend als stapelplaats en bedrijfsvloer”.*

De vraag naar de aard van de aanvraag als een “beperkte afwijking” ligt besloten in de door de Deputatie gemaakte toepassing van artikel 4.4.1, § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Zoals hoger aangegeven, kan te dezen evenwel geen toepassing worden

gemaakt van deze bepaling, omdat de rolbrug nu eenmaal geen afwijkingsaanvraag inhoudt.

De Deputatie is ook van oordeel dat de rolbrug geen gebouw is, zodat de “inplantingsvoorschriften van gebouwen” ook niet van toepassing zijn op de aangevraagde rolbrug. Maar dan is het ook evident dat géén toepassing van de afwijkingsregels gemaakt moet worden.

Al dient op zich niet te worden betwist dat de rolbrug een zekere visuele zichtbaarheid heeft, zoals het College in zijn eigen beslissing ook heeft bevestigd, de Deputatie vergist zich door in de aanwezigheid van bedrijfsactiviteiten in open lucht en in de verschijningsvorm van de “zone voor koeren en hovingen” méér dan (loutere) koeren te zien.

Immers, wat de Deputatie in wezen doet, is ofwel het betrokken stedenbouwkundig voorschrift terzijde schuiven, dan wel er een verkeerde lezing aan geven, ofwel impliciet de mening zijn toegedaan dat het betrokken bestemmingsvoorschrift de Deputatie de mogelijkheid niet ontnemt om alsnog de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening door te voeren. In de beide gevallen is er echter sprake van een onwettigheid.

Zoals hoger reeds gesteld, plaatst het stedenbouwkundig voorschrift van art. 18.1. de “open koeren en hovingen” op voet van gelijkheid met de andere vernoemde bestemmingen. Het is volgens het voorschrift dus perfect mogelijk dat deze zone commerciële gebouwen herbergt, dan wel een deels (overdekte en deels niet overdekte) werkplaats herbergt.

Overeenkomstig art. 4.3.1., § 2, 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wordt de overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

(...)

De verschillende bestemmingen die het BPA in de zone voor koeren en hovingen mogelijk acht, worden rehtens verondersteld te beantwoorden aan de goede ruimtelijke ordening. Waar de Deputatie voorhoudt dat de verhardingen worden aangewend als stapelplaats en bedrijfsvloer, dan is dit oordeel mogelijk feitelijk wel juist, maar houdt dit ook kritiek op de bestemmingskeuzes van de planoverheid in. Dit laatste mag de Deputatie niet doen, omdat zij zich als lid van actief bestuur heeft te houden aan de geldende regels, ook indien deze zijn bepaald in een BPA, en zekert omdat art. 4.3.1., § 2, 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de betrokken regel kwalificeert als een regel die a priori de goede ruimtelijke ordening op het punt van de bestemming bepaalt.

Daarmee komt ook de motivering van de schaal en de inplanting van de rolbrug als kennelijk stereotype, en dus niet afdoende over, in de mate dat de Deputatie daarmee de strijdigheid met de goede ruimtelijke ordening wil verantwoorden. Men moet immers de beoordelingsvrijheid van de goede ruimtelijke ordening binnen de grenzen van art. 4.3.1., § 2, 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening uitoefenen, wat impliceert dat een bestemmingsconforme constructie weliswaar ook aan de hand van haar verschijningsvorm mag worden beoordeeld, maar met deze nuance dat het ambachtelijk voorkomen per hypothese ruimtelijk aanvaardbaar moet worden geacht te zijn. Aan deze beperkingen gaat

de Deputatie ten onrechte voorbij, terwijl zij bovendien blijft steken in algemene beschouwingen die onmogelijk op een geconcretiseerde wijze op de goede ruimtelijke ordening betrokken kunnen worden.

Dit geldt des te meer nu de betrokken rolbrug uit zijn aard een beperkte visuele verschijningsvorm heeft. Een rolbrug is nu eenmaal niet veel meer dan een kader. De maatgeving daarvan (20 m x 11,4 m x 7 m) is niet van aard dat zij in de betrokken bestaande bebouwde omgeving, waarvan de ambachtelijke bebouwing op het perceel van de aanvrager ook deel uitmaakt, onverzoenbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Dit geldt des te meer nu de betrokken rolbrug voor het overgrote deel aan het zicht van de burens is onttrokken, wegens de aanwezigheid van de tuilmuren. Hiermee heeft de Deputatie geen enkele rekening gehouden.

21. De Deputatie stelt wat volgt :

- De aanvraag strijd met de goede ruimtelijke ordening. Al zijn er in de zone ambachtelijke bedrijven mogelijk, een ongebreidelde groei is een andere zaak.

Opnieuw geldt dat de goede ruimtelijke ordening in het betrokken stedenbouwkundig voorschrift is bepaald. Zoals het College heeft overwogen, maakt zulks dat in de praktijk tot 70 % van de zone voor koeren en hovingen een ambachtelijke bestemming kan krijgen, voor zover de G/T-index van 0,3 wordt gerespecteerd. Zoals reeds aangegeven, heeft het College de naleving hiervan opgelegd zijn vergunningsbeslissing.

Verder is het een open vraag hoe de Deputatie ertoe komt te besluiten dat de aangevraagde rolbrug het bewijs van een ongebreidelde groei van het betrokken bedrijf vormt. De Deputatie staft deze bewering met geen enkel stuk noch vaststelling, terwijl het College evenmin enige kennis heeft van zo'n gegeven. Er liggen geen bewijzen voor dat de omzet van het bedrijf, de personeelsbezetting, het aantal vervoersbewegingen enz. een steile klim zouden kennen. Het loutere feit dat het betrokken bedrijf een rolbrug uit 1948 heeft vervangen door een actuelere (maar tweedehandse) rolbrug kan redelijkheidshalve onmogelijk worden begrepen als het afdoende bewijs dat het betrokken bedrijf een ongebreidelde groei doormaakt. Daarmee is ook het motief dat de ruimtelijke draagkracht wordt overschreden, niet afdoende onderbouwd.

Mogelijk viseert de Deputatie met deze bewering eigenlijk de vergunningsbeslissing dd. 28 september 2012. Maar deze stedenbouwkundige vergunning, die een bijkomende overdekte werkplaats en de verhardingen heeft vergund, is definitief. Het gaat dan ook niet op dat de Deputatie de aldus definitief vergunde situatie in vraag stelt, als zou deze niet beantwoorden aan de goede ruimtelijke ordening. Elke definitieve stedenbouwkundige vergunning wordt immers rechtens te zijn goedgekeurd na op een gunstige wijze te zijn getoetst aan de goede ruimtelijke ordening (art. 4.3.1. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). Aldus worden de bedoelde werken verondersteld de goede ruimtelijke ordening te dienen.

22. De Deputatie stelt wat volgt:

- Aan de strijdigheid van het aangevraagde met de G/T-index is het College tegemoet gekomen door het opleggen van een voorwaarde tot vergroting van de groenstrook.
- Echter, volgens de Deputatie is niet geweten of de verhardingen vergund zijn. De Deputatie kan haar goedkeuring niet geven, omdat de vergunningstoestand daarvan onzeker is. Het is niet realistisch om van uit een bestaande situatie van een G/T-index van 0% een voorwaarde van een G/T-index van 30% op te leggen. Dit veronderstelt immers een inkrimping van het bedrijf, waarmee de vergunning voor een kraan en de verdere verankering in strijd komt.

Deze eerste overweging is correct. Het College is ingegaan op het voorstel van de aanvrager om desgevallend de G/T-index van 30% te willen respecteren. Er valt echter niet in te zien dat de naleving van deze voorwaarde kennelijk onrealistisch is, daargelaten het feit dat de naleving van een vergunningsvoorwaarde een kwestie van beteugeling is en dus ook een kwestie die in beginsel vreemd is aan de beoordeling van de wettigheid van de vergunningsbeslissing. Te dezen mist de overweging van de Deputatie, nl. dat de naleving van deze vergunningsvoorwaarde onrealistisch is, elke draagkracht. Immers, in de stedenbouwkundige vergunningsbeslissing dd. 28 september 2012 is een waarborg van 1.250 € als bijzondere vergunningsvoorwaarde opgelegd. Deze is ook daadwerkelijk gestort op 1 juni 2016. Vervolgens dient de aanvraag een nieuwe aanvraag in, met de uitdrukkelijke bevestiging dat men bereid is om de plannen te wijzigen om te voldoen aan de stedenbouwkundige voorschriften. Hierop is het College in zijn vergunningsbeslissing ook ingegaan, door een G/T-verhouding van 30% op te leggen als bijzondere vergunningsvoorwaarde, maar met een verdubbeling van de waarborg tot 2.500 €. Dit heeft het College opgelegd "ten einde een grotere zekerheid te hebben dat deze groenzones ook effectief zullen uitgevoerd". Aan al deze gegevens gaat de Deputatie ten onrechte voorbij, zodat zij deze zeker niet weerlegt op een gemotiveerde wijze. Het is volstrekt onduidelijk waarom dit alles onrealistisch zou zijn. Het blijkt zelfs niet dat zij aan deze feiten een zorgvuldig onderzoek heeft gewijd.

Anders dan de Deputatie stelt, is het wel geweten dat de verhardingen zijn vergund. Het definitieve vergunningsbesluit dd. 28 september 2012 geeft hierover uitsluitsel. Luidens dit vergunningsbesluit wordt "qua buitenaanleg ... in de zone voor koeren en hovingen op plan 34 % als groenzone ingericht terwijl er een groen/terreinindex is opgelegd van 1/3 hetgeen aanvaardbaar is". Samen gelezen met het vergunningsplan kan er geen twijfel over bestaan dat de betrokken verharding, zoals aangegeven op het plan, stedenbouwkundig is vergund.

Daargelaten dat de beslissing van de Deputatie ten onrechte in strijd komt met dit definitieve vergunningsbesluit, is het ook kennelijk onzorgvuldig dat de Deputatie uitgaat van de veronderstelling van een onvergunde toestand. Een zorgvuldig handelend bestuur zou, in de wetenschap dat zij minstens op de hoogte is van het bestaan van het besluit dd. 28 september 2012 (de Deputatie vermeldt deze vergunningsbeslissing immers zelf in haar eigen beslissing), aan de betrokken partijen dan wel de gemeente de vraag moeten stellen om de bedoelde vergunning voor te leggen, te meer daar zij dit element als een decisief beoordelingselement in haar besluitvorming wil betrekken. Op te merken is dat geen enkele rechtsgrond het College de verplichting oplegt om in het kader van een administratief

beroep een ouder en definitief vergunningsbesluit met plan over te maken aan de Deputatie. Er valt redelijkheidshalve dan ook niet te begrijpen dat de Deputatie het College als het ware verwijt dit niet spontaan te hebben voorgelegd.

Het is bovendien een open vraag op welke rechtsgrond de Deputatie uitgaat van de impliciete veronderstelling dat de verhardingen onvergund zijn. Een stedenbouwkundige inbreuk wordt immers niet vermoed, maar moet worden bewezen, minstens aannemelijk gemaakt worden. In eerste instantie komt het aan de administratieve beroeper immers toe om zijn stellingen hard te maken, desgevallend op grond van stukken. Dit klemmt des te meer nu de Deputatie op de hoorzitting zelfs niet aan de vergunninghouder heeft gevraagd om over dit punt klaarheid te willen scheppen.

De bewering dat de vergunning voor een rolbrug haaks staat op een inkrimping van het bedrijf, kan niet overtuigen. Vooreerst is het niet zo dat het voorzien van een groenzone van 30 % gelijkstaat met een inkrimping van het bedrijf. Dit blijkt alleszins uit geen enkel stuk noch enige overweging. Het is perfect denkbaar dat een rationeler gebruik van de vergunde (overdekte en niet overdekte) werkplaatsen eenzelfde bedrijvigheid mogelijk maken. Het tegendeel blijkt alvast niet uit de motivering van de bestreden akte. Ten tweede verliest de Deputatie uit het oog dat de rolbrug waarvoor een vergunning wordt aangevraagd, in de plaats komt van een oude rolbrug uit 1948, die moest vervangen worden. Hieraan gaat de Deputatie volledig voorbij, zodat zij dit punt niet op een zorgvuldige wijze bij haar besluitvorming heeft betrokken. Ten derde steunt de a priori-veronderstelling dat het betrokken bedrijf moet worden ingekrompen, op niets. Deze veronderstelling heeft geen enkele rechtsgrond, terwijl de bewering dat de ruimtelijke draagkracht wordt overschreden veel te algemeen wordt geponeerd om als afdoende gemotiveerd te kunnen worden beschouwd, en in ieder geval abstractie maakt van de beslissing van het College om de groenzone tot 30 % op te trekken.

23. De Deputatie stelt wat volgt :

- Het bedrijf overstijgt de draagkracht van het perceel, een toestand die niet mag verzwaaard worden. In het straatbeeld is de constructie bijzonder storend. Er is echter geen "directe strijdigheid" met het BPA, maar de constructie druist wel in tegen zijn opzet. Het BPA zou de achterliggende ruimtelijke redenen hebben om in het straatbeeld geen doorzicht te geven op eerder ontstane bijgebouwen.*

Opnieuw komt deze overweging in strijd met wat art. 4.3.1., § 2, 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt.

Nog daargelaten dat het aangevraagde eigenlijk geen betrekking heeft op de zone voor gesloten bebouwing, en enkel om deze reden geen toepassing van art. 8.6. van de stedenbouwkundige voorschriften gemaakt kan worden, blijkt dat de aanvraag overeenstemt met deze bepaling.

In art. 8.6. van de stedenbouwkundige voorschriften lezen dat die bepaling eigenlijk bedoeld is om elk zicht op eerder ontstane bijgebouwen (welke bovendien niet het voorwerp zijn van de aanvraag) te ontnemen, is kennelijk onredelijk.

Dit geldt des te meer nu de betrokken bijgebouwen, inbegrepen de verharding, stedenbouwkundig op een definitieve wijze zijn vergund.

24. De Deputatie stelt wat volgt:

- *De totale terreininname verstoort de normale functionaliteit van de “tuinstrook”. De 15 resp. 25 meer noordelijk resp. zuidelijk gelegen woningen hebben ga ngbare “tuinstroken” met een “tuinfunctie”. Zelfs indien het BPA werkplaatsen toelaat, ontstaat een bedrijvigheid die niet inpasbaar is in dit woonweefsel.*

Deze overweging getuigt van een verkeerd begrepen stedenbouwkundig voorschrift 18.1.. Zoals gesteld, plaatst dit voorschrift de bestemmingen van open koeren en hovingen op voet van gelijkheid van andere, hardere, bestemmingen.

Het is goed mogelijk dat de betrokken zone van de buurpercelen wel zijn aangelegd als een gebruikelijke tuinzone, dit doet niets af van de ambachtelijke bestemmingsmogelijkheid in deze zone, welke tot 70 % van de betrokken zone kan en mag innemen. Deze bezettingsgraad van 70 % is volgens het stedenbouwkundig voorschrift ruimtelijk aanvaardbaar en wordt geacht te beantwoorden aan de goede ruimtelijke ordening (art. 4.3.1., § 2, 3° Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening).

25. De Deputatie stelt wat volgt :

- *Zodoende beantwoordt de aanvraag niet aan het voorschrift dat de voorzieningen binnen het rustig karakter van de omgeving moeten passen en geen hinder voor het wonen mogen vormen. De beweging van de kraan beperken tot op 3 m van de perceelsgrens en een bijkomende groenstrook onder de kraan zijn onvoldoende voor de integratie in een woonomgeving.*

Wat betreft de hinderlijkheid is de uitbating voor het betrokken bedrijf gemeld voor rubriek 15.1.1° (parkeerplaatsen) en rubriek 3.7.1° b) (minerale industrie). Het College heeft daarvan akte genomen op 24 november 2016.

De betrokken uitbating is enkel meldingsplichtig, wat niet ter discussie staat. Het gaat dus om een inrichting die behoort tot de minst hinderlijk geachte ingedeelde inrichtingen. Het betreft geen inrichting van de klasse 1 of 2. Een dergelijke klasse 1 inrichting is mag niet worden geëxploiteerd in een woongebied, tenzij het gaat om een bestaande inrichting (art. 5.30.0.2. §1 en 2 Vlare II). Maar dit is voor de betrokken inrichting niet aan de orde. Deze behoort volgens het Vlare II thuis in een woongebied, en dus zeker in een zone voor koeren en hovingen waarin volgens het BPA ambachtelijke activiteiten mogelijk zijn.

Verder gelden er géén specifieke uitbatingsvoorwaarden op het vlak van geluid, stof, enz., omdat het VLAREM II er geen bepaalt (Afdeling 5.30.3 Vlare II). Uit het feit dat het Vlare II geen specifieke uitbatingsvoorwaarden bepaalt, moet worden afgeleid dat er in principe geen reden is om regulerend op te treden.

Het is in het licht van deze vaststelling ook kennelijk onredelijk en manifest onzorgvuldig dat de Deputatie klaarblijkelijk zonder meer uitgaat van hinder die de grenzen van het ruimtelijk aanvaardbare overschrijdt. Niet enkel is deze vermeende hinder op geen enkele wijze geconcretiseerd, zodat het bestreden besluit op dit punt elke afdoende motivering ontbeert, maar bovendien exploiteert het bedrijf in overeenstemming met het Milieuvergunningsdecreet. Het is dan ook kennelijk onredelijk dat zonder meer wordt geponeerd dat het vereiste van “het rustig karakter van de omgeving” en het verbod op “hinder voor het wonen” door de aangevraagde rolkraan met voeten getreden wordt.

Dit geldt des te meer nu de betrokken rolbrug een vervanging is van een oude rolbrug. Men mag veronderstellen dat een rolbrug uit 1948 op het vlak van geluidshinder e.d. in beginsel méér hinderlijk is dan een nieuwe rolbrug. Het tegendeel wordt in ieder geval niet voorgehouden in de bestreden beslissing. Daarnaast maakt de Deputatie eveneens ten onrechte abstractie van het alternatief voor een rolbrug, zoals de aanvrager op de hoorzitting heeft aangegeven. Indien niet met een rolbrug gewerkt kan worden, moet een (niet vergunningsplichtige) heftruck worden ingezet. Ten onrechte heeft de Deputatie dit element niet op een zorgvuldige wijze in haar onderzoek betrokken.

Het arrest dd. 15 januari 2015 nr. 229.817 inzake VAN DYCK, waarnaar administratieve beroepers verwezen, doet niet terzake. Daarin werd een milieuvergunning van klasse 2 aangevochten, om reden van onverenigbaarheid met een volgens het gewestplan vastgesteld woongebied.

26. De Deputatie stelt wat volgt :

- Tot slot zou het BPA de bestaande ambachtelijke activiteit tot op een bepaalde hoogte willen faciliteren, maar slechts een meer beperkte vorm inzake terreininname en intensiteit van de ontplooiden activiteiten.*

Opnieuw meent het College dat deze overweging in strijd komt met de regel die wil dat het BPA principieel de goede ruimtelijke ordening bepaalt. Wat betreft terreininname is de grens in de zone voor koeren en hovingen bepaald op 70 %.

Wat betreft activiteiten, gelden de in het stedenbouwkundig voorschrift bepaalde en toegelaten bestemmingen. Vaagweg stellen, zoals de Deputatie doet, dat de intensiteit van de ontplooiden activiteiten, zou moeten worden beperkt, ten opzichte van het peilmoment van de goedkeuring van het BPA, vindt eenvoudigweg geen enkele steun in het betrokken BPA.

Als de planbevoegde overheid een dergelijke optie al voor ogen zou hebben gehad, had hij ongetwijfeld in een stedenbouwkundig voorschrift voorzien dat elke uitbreidingsmogelijkheid voor de bestaande activiteiten op termijn aan banden zou leggen, maar een dergelijke bepaling is niet vastgesteld in het BPA. In werkelijkheid voorziet art. 18.4 van de stedenbouwkundige voorschriften enkel een overgangsbepaling voor gebouwen waarvan de bestemming niet beantwoordt aan deze bepaald in het stedenbouwkundig voorschrift van art. 18.1., maar dit is te dezen niet aan de orde.

Tenslotte maakt de Deputatie ten onrechte abstractie van het verweer van de aanvrager, nl. dat de machines intussen allemaal in de overdekte werkplaatsen zijn ondergebracht, met een evident milderend effect, en dat de betrokken natuursteen een fragiel goed is zodat geen slagen te horen zijn. Hieraan gaat de Deputatie ten onrechte volstrekt voorbij.

27. De Deputatie stelt tenslotte nog dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de provinciale stedenbouwkundige verordening met betrekking tot verhardingen.

Krachtens artikel 1, § 1, bevat deze verordening echter voorschriften voor het aanleggen, heraanleggen of uitbreiden van verhardingen.

Het voorwerp van de aanvraag en de beslissing van het College is daaraan vreemd. De zes steunpunten van de rolbrug zijn geen verharding, terwijl de vergroting van de groenzone evenmin een verharding is.

Dit geldt des te meer nu de stedenbouwkundige vergunning dd. 28 september 2012 is goedgekeurd, met uitdrukkelijke overeenstemming van het aangevraagde, inbegrepen de verhardingen, met de watertoets.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“...

Ontegensprekelijk is het perceel in kwestie gelegen binnen de grenzen van het BPA ‘Lembeek-Dorp’, en meer bepaald binnen de achteruitbouwzone (art. 16), de zone voor gesloten bebouwing (art. 8) en de zone voor koeren en hovingen (art. 18). De kraanconstructie bevindt zich, tegen de rand van de zone voor hoofdgebouwen, in de zone voor koeren en hovingen. Hier gelden de volgende voorschriften (art. 18):

(...)

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht geoordeeld dat de bebouwing op de site wel ressorteert onder de bestemming ‘werkplaatsen’, doch dat de aangevraagde kraanconstructie hieronder niet kan worden begrepen. De bestemming van de zone is immers vertaald in een limitatieve opsomming van de toelaatbare constructies in deze strook (enkel het bouwen van galerijen, garages, kleinschalige dienstgebouwen, bergplaatsen, opslagplaatsen en werkplaatsen is toegelaten), zodat de rolbrug (=geen gebouw) onmiskenbaar strijdig is met de voorschriften van het BPA.

Hierbij heeft verwerende partij vastgesteld dat een ‘beperkte afwijking’ overeenkomstig art. 4.4.1 VCRO, evenmin kan worden toegelaten voor de aangevraagde kraanconstructie. Het bestemmingsvoorschrift voor de zone voor ‘koeren en hovingen’ laat immers slechts een gelimiteerd aantal inrichtingselementen toe (hoven, koeren en welomschreven gebouwen), en overeenkomstig art. 4.4.1 VCRO kunnen er nooit afwijkingen op bestemmingen worden toegestaan. Art. 4.4.1 VCRO bepaalt immers uitdrukkelijk het volgende:

(...)

Bovendien heeft verwerende partij in de bestreden beslissing er terecht op gewezen dat volgens de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA, de aangevraagde

voorzieningen moeten passen binnen het rustig karakter van de omgeving en dat zij geen hinder mogen vormen t.o.v. het wonen. Ook met dit voorschrift van het BPA strijdt de voorliggende stedenbouwkundige aanvraag onmiskenbaar. Immers, doordat het terrein volledig ingenomen wordt door de bedrijfsactiviteiten, en deze activiteiten ook zelfs deels in openlucht plaatsvinden, wordt de tuinfunctie bij de overige percelen in de onmiddellijke omgeving ontegensprekelijk verstoord. De normale functionaliteit van de achterliggende strook als tuinstrook wordt immers gehinderd. Verwerende partij heeft dan ook terecht geconcludeerd dat de voorliggende stedenbouwkundige aanvraag zich niet inpast in de omgeving: door de ontsierende kraanconstructie moet de leefkwaliteit op de naastliggende percelen in de onmiddellijke omgeving immers nog meer inboeten. Overigens, de beweging van de kraan beperken tot 3 meter van de perceelsgrens en onder de kraan nog een bijkomende strook groen creëren, zoals verzoekende partij in haar beslissing heeft opgelegd, kan hieraan onvoldoende verhelpen en laat niet toe het bedrijf naar behoren te laten integreren in deze woonomgeving. De tuinfunctie op de percelen in de onmiddellijke omgeving, alsook het uitzicht in de onmiddellijke omgeving zal ernstig verstoord blijven.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht geconcludeerd dat de aanvraag strijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA.

Daarnaast heeft verwerende partij de aanvraag ook nog uitvoerig getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening:

(...)

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing dan ook uitvoerig en correct gemotiveerd waarom zij de aanvraag niet verenigbaar acht met de stedenbouwkundige voorschriften uit het BPA enerzijds, en met de goede ruimtelijke ordening anderzijds.

...

3.

De tussenkomende partijen repliceren:

“ ...

Artikel 18 van het BPA nr. 36 - zijnde de bepaling die van toepassing is op het gedeelte waar de kraanconstructie staat opgericht en de exploitatie plaats heeft - stelt: (...)

Onterecht meent de stad Halle in haar eigen BPA elementen te kunnen lezen waarvan de omvang aan verzoekers in tussenkomst ontsnapt. Immers zo stelt de stad Halle - als verzoekers in tussenkomst - dat de gehele zone voor koeren en hoving als werkplaats kan worden aangewend omdat de bouw van werkplaatsen in deze zone toegelaten zou zijn.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat artikel 18.2 van het BPA stelt dat met betrekking tot de enige toegelaten constructies in deze zone (bijgebouwen), de voorschriften van het BPA opleggen dat deze slechts kunnen worden ingeplant op minstens 2 m van de eigendomsgrenzen, met een kroonlijsthoogte van 3,5 m en een nokhoogte van 5,5 m. Verder stelt artikel 18.4 dat de bebouwingsnorm van 50% van de terreinoppervlakte niet overschreden mag worden en de verhouding groen/terreinindex 0,3 dient te bedragen.

Dat de gehele zone voor koeren en hoving als dusdanig zou mogelijk worden aangewend voor 'werkplaatsen of ambachten' zoals de stad Halle meent — en dit ook momenteel onwettig het geval is bij de exploitatie van Lust-Vuerings - is volkomen onjuist.

Verder dient te worden vastgesteld dat artikel 18 van het BPA slechts de bouw van bijgebouwen toelaat onder de voorwaarden dat deze, én niet worden opgericht zonder hoofdgebouw, én deze passen binnen het rustig karakter van de omgeving en geen hinder bezorgen. Bovendien dienen — zoals reeds hoger werd aangehaald — een heel aantal inplantingsnormen te worden gerespecteerd.

Ook omtrent dit gegeven dient te worden vastgesteld dat de rolbrug niet aan deze voorschriften voldoet. Immers op geen enkele wijze kan een in de grond verankerde rolbrug beschouwd worden als een bijgebouw in de zin zoals bepaald door artikel 18.1. Verder dient - zelfs al zou een rolbrug als gebouw kunnen worden beschouwd (quod non) - vastgesteld te worden dat ook de inplantingsnormen zoals bepaald in artikel 18.2 van het BPA op geen enkele wijze werden gerespecteerd nu de rolbrug werd ingeplant tot tegen de perceelsgrens van het eigendom van verzoekers tot tussenkomst.

In de mate dat de rolbrug - noch qua bestemming, noch qua afmetingen, noch qua inplanting - in overeenstemming is met de voorschriften van artikel 18 BPA, heeft de Deputatie terecht de regularisatieaanvraag van Lust-Vuerings geweigerd.

Tot slot dient verder het volgende te worden opgemerkt. De regularisatieaanvraag van Lust-Vuering werd volgens de conclusie in de bestreden beslissing geweigerd op grond van volgende motieven:

- *de aanvraag is zowel wat betreft de kraanconstructie als inzake de groen/terreinindex in strijd met de voorschriften van het BPA; (weigeringsmotief A)*
- *het voorschrift van het BPA dat slechts voorzieningen zijn toegelaten die in het rustig karakter van de omgeving inpassen en geen hinder mogen vormen t.o.v. het wonen wordt ook geschonden; (weigeringsmotief B)*
- *er zijn geen afwijkingsbepalingen die de regularisatie van de kraanconstructie kunnen mogelijk maken, gezien het bestemmingsvoorschrift voor de zone voor 'koeren en hovingen' slechts een gelimiteerd aantal inrichtingselementen toelaat (hoven, koeren en welomschreven gebouwen) en afwijkingen op bestemmingen nooit toegelaten kunnen worden; (weigeringsmotief C)*
- *er is geen enkele duidelijkheid inzake de vergunningstoestand van de totale verharding van het perceel; (weigeringsmotief D)*
- *het betrokken bedrijf overschrijdt reeds de draagkracht van de omgeving en van het perceel, er kan niet ingestemd worden met bijkomende ingrepen die het bedrijf nog verder verankeren in dit woonweefsel; (weigeringsmotief E)*
- *de tuinstrook achter deze rij woningen wordt reeds grondig verstoord en zal nog verder aan leefkwaliteit inboeten door de ontsierende kraanconstructie; (weigeringsmotief F)*
- *doordat de strook voor hoofdgebouwen niet naar behoren werd afgewerkt ontstaat ook vanaf de straat een doorzicht dat het straatbeeld schaadt. (weigeringsmotief G)*

Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden.

Verzoekers tot tussenkomst stellen vast dat de stad Halle zich in haar verzoekschrift tot vernietiging in haar betoog beperkt tot een kritiek op de weigeringsmotieven A en C. Nochtans zijn de weigeringsmotieven B, D, E, F en G elk op zichzelf bestaande en draagkrachtige weigeringsmotieven.

*Uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat de stad Halle verschillende van de op zichzelf bestaande en draagkrachtige motieven uit de beslissing van 16 maart 2017 niet heeft bekritiseerd. Bijgevolg dient de vordering van de stad Halle alleszins te worden verworpen.
...*

4.

De verzoekende partij dupliceert in haar wederantwoordnota:

“..."

7. Vooreerst wordt ten onrechte gesteld dat de aanvraag een afwijking op de bestemmingsvoorschriften zou beogen.

Artikel 18.1 van het BPA ‘Lembeek-Dorp’ bepaalt met betrekking tot de ‘Zone voor koeren en hovingen’:

(...)

Zoals ook gesteld in het verzoekschrift, vormt de ‘rolband’ of kraanconstructie een onderdeel van de werk- en stapelplaats. Deze is eigen aan de werkplaats voor het ambachtelijk bewerken van natuursteen: een kraanconstructie is noodzakelijk voor de werkzaamheden, namelijk om de betrokken natuurstenen te verplaatsen en stapelen. Nog anders gesteld: een werkplaats zonder dergelijke kraanconstructie is voor de betrokken activiteit geen volwaardige werkplaats. Hetzelfde geldt bijvoorbeeld voor een (aan de grond bevestigde) werkbank. Ook dit is een ondergeschikte aanhorigheid van een werkplaats.

Dit is ook de reden waarom er reeds sinds de aanvang van de activiteiten in 1948 een kraanconstructie aanwezig is op het perceel. Uit niets blijkt dat de planbevoegde overheid, ten tijde van de vaststelling van het BPA, de intentie zou hebben gehad om de bestaande rolkraan zonevreed te maken.

In dat opzicht weze ook herhaald dat de betrokken voorschriften van het BPA ook zijn aangenomen met het oog op het behoud van het zone-eigen karakter van de betrokken uitbating van de bestaande steenhouwerij, mét kraanconstructie.

8. In de bestreden beslissing is – terecht – aangenomen dat de kraanconstructie geen gebouw is. In dat geval gelden de inplantingsvoorschriften voor (bij)gebouwen uiteraard evenmin, zodat de vraag naar de overeenstemming met die voorschriften ook niet relevant is, en evenmin een afwijking moet worden toegestaan.

Het is ook niet omdat het BPA geen inplantingsvoorschriften voorziet voor andere constructies dan gebouwen, dat deze verboden zijn. Het is immers eigen aan de democratische rechtstaat dat alles wat niet uitdrukkelijk wordt verboden, is toegelaten.

9. Het is onjuist te stellen dat de 'normale functionaliteit' van de zone voor hovingen en koeren deze van tuinstrook is: zoals ook in het verzoekschrift toegelicht, bevinden de verschillende andere mogelijke bestemmingen zich daarmee op voet van gelijkheid.

Het 'tuinkarakter' wordt daarbij gewaarborgd door de voorschriften inzake de groen/terreinindex (minimum 30%).

10. Tussenkomen de partijen menen ten onrechte dat niet alle op zichzelf bestaande en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing worden bekritiseerd, en het middel dus niet tot de vernietiging zou kunnen leiden.

De vergunningsaanvraag kan volgens de bestreden beslissing niet in aanmerking genomen worden om volgende redenen:

- a. de aanvraag is zowel wat betreft de kraanconstructie als inzake de groen/terreinindex in strijd met de voorschriften van het BPA;*
- b. het voorschrift van het BPA dat slechts voorzieningen zijn toegelaten die in het rustig karakter van de omgeving inpassen en geen hinder mogen vormen t.o.v. het wonen wordt ook geschonden;*
- c. er zijn geen afwijkingsbepalingen die de regularisatie van de kraanconstructie kunnen mogelijk maken, gezien het bestemmingsvoorschrift voor de zone voor 'koeren en hovingen' slechts een gelimiteerd aantal inrichtingselementen toelaat (hoven, koeren en welomschreven gebouwen) en afwijkingen op bestemmingen nooit toegelaten kunnen worden;*
- d. er is geen enkele duidelijkheid inzake de vergunningstoestand van de totale verharding van het perceel;*
- e. het betrokken bedrijf overschrijdt reeds de draagkracht van de omgeving en van het perceel, er kan niet ingestemd worden met bijkomende ingrepen die het bedrijf nog verder verankeren in dit woonweefsel;*
- f. de tuinstrook achter deze rij woningen wordt reeds grondig verstoord en zal nog verder aan leefkwaliteit inboeten door de ontsierende kraanconstructie;*
- g. doordat de strook voor hoofdgebouwen niet naar behoren werd afgewerkt ontstaat ook vanaf de straat een doorzicht dat het straatbeeld schaadt.*

Daargelaten de vraag of het telkens werkelijk om op zichzelf staande weigeringsmotieven gaat, worden deze wel degelijk allen bekritiseerd de uiteenzetting van het verzoekschrift. Dit blijkt ook reeds uit de eenvoudige lezing van het verzoekschrift.

Wat betreft de motieven A en C bestaat hierover geen betwisting.

- Inzake weigeringsmotief B kan in het bijzonder worden verwezen naar randnummer 25 van het verzoekschrift. De kritiek op de beoordeling van de 'hinder' wordt bovendien op verschillende andere plaatsen in het verzoekschrift aangehaald.*

- *Inzake weigeringsmotief D wordt in het bijzonder verwezen naar randnummer 22 van het verzoekschrift: “Anders dan de Deputatie stelt, is het wel geweten dat de verhardingen zijn vergund. [...]”.*
- *Inzake weigeringsmotief E wordt verwezen naar randnummers 20, 21 en 26 van het verzoekschrift.*
- *Inzake weigeringsmotief F wordt in het bijzonder verwezen naar randnummer 24 en 25.*
- *Inzake weigeringsmotief G wordt in het bijzonder verwezen naar randnummer 23.*

De weigeringsmotieven zijn wel degelijk bekritiseerd.

11. Verzoekende partij verwijst voor het overige naar de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift.

Tenslotte gaan zowel de verwerende partij als de tussenkomende partijen ten onrechte voorbij aan de aandacht die verzoekende partij heeft besteed aan de milderende maatregelen die het college heeft opgelegd (denk aan de beperking van de beweegbaarheid van het bewegend deel van de kraan, bijkomende groenvoorzieningen, opleggen borgen, ...). Aan deze aspecten, die ook in het verzoekschrift nadrukkelijk naar voor zijn geschoven, wordt door verwerende partij en de tussenkomende partijen ten volle voorbijgegaan.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Uit artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, a VCRO volgt dat een vergunning geweigerd moet worden als de aanvraag strijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften van een bijzonder plan van aanleg, tenzij er daarvan op geldige wijze afgeweken is.

Het wordt niet betwist dat de aangevraagde rolbrug zich volgens het BPA in de zone voor koeren en hovingen bevindt.

Artikel 18.1 van het BPA, dat de toegelaten bestemmingen van de zone voor koeren en hovingen regelt, bepaalt:

“ ...

Deze zones zijn bestemd voor de aanleg van open koeren en hovingen, alsmede voor het bouwen van commerciële galerijen, garages, kleinschalige dienstgebouwen, bergplaatsen, opslagplaatsen en werkplaatsen. Grootschalige kleinhandel is niet toegelaten, overige kleinhandel is toegelaten tot een maximum oppervlakte van 300 m². De voorzieningen dienen in te passen binnen het rustig karakter van de omgeving en mogen geen hinder vormen t.o.v. het wonen. De oprichting van bijgebouwen zonder hoofdgebouw is niet mogelijk.

...”

Het begrip 'werkplaats' moet, bij ontstentenis van een reglementaire definitie, in zijn spraakgebruikelijke betekenis worden begrepen, namelijk 'vertrek of ruimte, ingericht om er te werken met gereedschap en/of machines' (Van Dale, Groot woordenboek der Nederlandse taal).

De te regulariseren kraanconstructie is geen werkplaats in die spraakgebruikelijke betekenis. Een dergelijke constructie kan ook niet als een "ondergeschikte aanhorigheid" van een werkplaats worden gekwalificeerd. Evenmin kan de constructie in een van de andere in artikel 18.1 van het BPA limitatief opgesomde bestemmingen worden ingepast. Het betoog van de verzoekende partij dat een werkplaats zonder een kraanconstructie voor de betrokken activiteit "geen volwaardige werkplaats" is en dat de planoverheid bij de opmaak van het BPA niet de bedoeling gehad zou hebben om de vorige, al sinds 1948 bestaande kraanconstructie zonevreedd te maken, kan niet doen afzien van de conclusie dat de aangevraagde constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften voor koeren en hovingen.

2.

Artikel 4.4.1, §1 VCRO bepaalt de perken waarbinnen het vergunningverlenend bestuur in een vergunning afwijkingen kan toestaan op stedenbouwkundige voorschriften. Het bepaalt dat de afwijkingen enkel betrekking mogen hebben op de perceelafmetingen, alsmede op de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen, en niet op de bestemming, de maximaal mogelijke vloerterreinindex en het aantal bouwlagen. Bovendien vereist artikel 4.4.1, §1 VCRO dat het om 'beperkte' afwijkingen gaat, wat inhoudt dat er geen afwijkingen toegestaan mogen worden die afbreuk doen aan de essentiële gegevens van het plan of de stedenbouwkundige verordening.

Artikel 4.4.1, §1 VCRO sluit een afwijking op de bestemming uit. De aanvraag tot regularisatie van de kraanconstructie komt dus niet voor een afwijking op de bestemmingsvoorschriften van artikel 18.1 van het BPA in aanmerking.

3.

De motivering dat de aanvraag in strijd is met de bestemmingsvoorschriften van artikel 18.1 van het BPA en dat een afwijking daarop met toepassing van artikel 4.4.1, §1 VCRO niet verleend kan worden, is rechtmatig en volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

De kritiek in het middel op de overige weigeringsmotieven vervalt als kritiek op overvloedige motieven en kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.

Het middel wordt verworpen.

VII. KOSTEN

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet worden de kosten van het geding, bestaande uit het rolrecht van het beroep, ten laste van de verzoekende partij als ten gronde in het ongelijk gestelde partij gelegd.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Ivo BRISAERT en mevrouw Lien VANOOST is ontvankelijk.
2. Het beroep wordt verworpen.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 200 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 28 mei 2019 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Bart VOETS

Geert DE WOLF